

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Václava Štencla, MA a JUDr. Radka Malenovského v právní věci

žalobce: L. D., nar. X
bytem X
právně zastoupen advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

za účasti: E.ON Česká republika, s.r.o., IČ 25733591
sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, 370 01 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2020, č. j. JMK 44360/2020, sp. zn. S-JMK 175770/2019 OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 26. 5. 2020 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2020, č. j. JMK 44360/2020, sp. zn. S-JMK 175770/2019 OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hodonín (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 10. 2019, č. j. MUHOCJ 69407/2019, sp. zn. MUHO 11406/2018 (dále jen „územní rozhodnutí“), jímž na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení stavební úřad rozhodl o umístění stavby nazvané „Hodonín VN62, rozš. k VN, Zonzita“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. XD (zahrada), parc. č. XA (ostatní plocha), parc. č. XB (ostatní plocha), parc. č. XC (ostatní plocha) v katastrálním území X a současně stanovil podmínky pro umístění této stavby. Důvodem podání žádosti o vydání územního rozhodnutí byl požadavek společnosti POCTIVÁ MORAVSKÁ a.s. připojit objekt ve svém vlastnictví na veřejnou distribuční síť elektrické energie.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávných skutkových zjištění a nesprávného právního posouzení.
3. Prvně poukázal na vlastnické právo k trafostanici a kabelovému vedení (3 kabely vedení ANKTOYPV s240), které je v jeho výlučném vlastnictví, nikoliv ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení jakožto majitele distribuční sítě. Trafostanice byla součástí objektu Masokombinát Hodonín, pro jehož účely byla vybudována a následně užívána (její samostatné zkolaudování na věci ničeho nemění). Žalobce následně vlastnické právo k trafostanici nabyt od právních předchůdců. Naopak rozporuje to, že by vlastnickým právem disponovali právní předchůdci osoby zúčastněné na řízení. Žádná osoba navíc ani netvrdí, že by trafostanice byla vlastnictvím jiné osoby, osoba zúčastněná na řízení se prohlašuje toliko vlastníkem přírodních kabelů. Za této situace by však osoba zúčastněná na řízení neměla právo připojovat nové kabelové vedení. Napadené i prvostupňové rozhodnutí přitom neobsahují žádný závěr stran toho, ve vlastnictví jaké osoby je samotná trafostanice. V tomto ohledu je rozhodnutí neurčité a nepřezkoumatelné. Lze tolik dovozovat, že dle správních orgánů je vlastníkem rovněž osoba zúčastněná na řízení. K tomu stavební úřad popírá tvrzení žalobce, že bez užití trafostanice není oprávněna osoba zúčastněná na řízení zamyšlenou přípojku vybudovat, avšak přírodní kabely jsou vlastnictvím žalobce, a i kdyby tomu tak nebylo, musí osoba zúčastněná na řízení trafostanici využít. S těmito námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal.
4. V souvislosti s touto námitkou argumentuje též zásadní procesní vadou spočívající v doložení dalších důkazních prostředků ze strany stavebního úřadu až v rámci stanoviska k odvolání. Tuto vadu však žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevytkl.

5. Závěry správních orgánů jsou dle žalobce také zjevně v rozporu s podklady pro rozhodnutí i žalobcem předloženými důkazy, zejména rozporuje skutečnosti související s hospodářskou smlouvou. Tvzení o postupném převodu vlastnictví ke kabelovému vedení ANKTOYPVs240, resp. všech 3 kabelových přívodů do trafostanice vedoucích prokázáno není. Hospodářská smlouva totiž uvádí kabelové přívody, které se ani jeden neshodují označením s vedením ANKTOYPVs240. I pokud by ale tomu tak bylo, hospodářská smlouva je neúčinná, neboť je na tiskopise, u něhož není zaškrtnuto, zda se jednalo o převod vlastnického práva nebo pouhé správy majetku. Z textu smlouvy pak plyne, že jí došlo pouze k převodu správy majetku. Stavební úřad však přesto dospěl k závěru o vlastnictví osoby zúčastněné na řízení k předmětnému kabelovému vedení. Nesprávné je rovněž jeho tvrzení, že nebylo rozhodné, zda se jednalo o převod správy nebo vlastnictví, neboť se v obou případech jednalo o státní vlastnictví a stát si sám sobě vlastnictví převádět nemohl. Jde opět o tvrzení nesprávné a neodůvodněné.
6. Žalobce rozporuje rovněž závěry žalovaného ohledně vlastnictví předmětných kabelů v důsledku rozhodnutí ministra paliv a energetiky ČSFR č. 34/1990 ze dne 26. 6. 1990, č. j. 718/03 (dále jen „rozhodnutí ministra paliv a energetiky“) a rozhodnutí Ministerstva pro správu národního majetku a jeho privatizaci České republiky ze dne 6. 10. 1993, č. j. 630/2115/93, o privatizaci státního subjektu (nebo jeho části) a to subjektu Jihomoravské energetické závody s.p. metodou založení a.s. Jihomoravská energetika a vypořádáním oprávněných restitučních nároků (dále jen „rozhodnutí ministerstva pro správu národního majetku“), na základě nichž mělo na právního předchůdce osoby zúčastněné na řízení přejít *„nemovitosti, věci movité, finanční prostředky a majetková práva a závazky, které držel, užíval a hospodařil s nimi dosavadní státní podnik České energetické závody, Praha, odštěpný závod Jihomoravské energetické závody, Brno.“* Jde o nepoužitelné důkazy, jelikož stavební úřad neuvedl, jakým způsobem byly provedeny a jak byly opatřeny. Citace žalovaného je neověřitelná. S těmito důkazy nebylo žalobci ani umožněno se seznámit a vyjádřit se k nim. Dané listiny nejspíš ani nejsou součástí spisu, a pokud by byly, nelze zjistit, kdy se součástí spisu staly. Tím došlo k porušení procesních práv žalobce. Nadto ani individuálním právním aktem ministerstva nemohlo dojít k platnému převodu majetku.
7. Plánovaný záměr je také v rozporu s územně plánovací dokumentací města Hodonín, neboť nespadá pod regulativy přípustného využití ploch, v nichž jsou předmětné pozemky, na nichž se stavba nachází, zahrnutý.
8. Osoba zúčastněná na řízení neměla k žádosti o předmětné územní rozhodnutí relevantní důvod, jelikož stavba je zcela bezpředmětná. Napojení daného pozemku a souvisejících nemovitostí na elektrické vedení bylo již v minulosti dosaženo. Žalobce poukázal na smluvní vztahy mezi ním a společností POCTIVA MORAVSKÁ, v jejímž zájmu by měla být stavba navržena osobou zúčastněnou na řízení vybudována. Závěr žalovaného o nemožnosti přihlídnutí ke smluvnímu vztahu je nesprávný.
9. Napadené rozhodnutí se nezabývalo tím, zda je či není k záměru třeba souhlas vlastníka pozemku ve smyslu § 184a odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). S ohledem na závěr, že jde o stavbu distribuční soustavy ve veřejném zájmu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 25 odst. 3 písm. e) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), tento souhlas dle správních orgánů není třeba. Takový závěr je však dle žalobce nesprávný.

Jednak jde o napojení jediného odběratele, není tak naplněna podmínka zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, jednak je toto nové vedení napojováno na vedení, které součástí distribuční sítě není, neboť je soukromým majetkem žalobce. Stavebním úřadem byla otázka posouzena nesprávně, neboť není naplněna podmínka dle § 184a odst. 3 stavebního zákona. To platí i za situace, že by měla osoba zúčastněná na řízení vlastnické právo k trafostanici a vedení, na něž hodlá nový kabel připojit, pročež byla povinna souhlas žalobce doložit. S námitkami žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 7. 7. 2020. Připomněl, že rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek. Vlastnické právo nemohlo přejít ze státu na žalobce, jak uvedl na s. 12 až 15 napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrzení o existenci svého vlastnického práva nedoložil. Pokud jde o trafostanici, její část není ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (žadatele), nicméně z projektové dokumentace je zřejmé, že nové kabelové vedení nevyužívá k napojení trafostanici, ale má být naspojováno na stávající kabelové vedení ANKTOYPV s240 mimo trafostanici a nezávisle na ni. Otázka posouzení vlastnictví trafostanice proto nebyla pro posouzení věci rozhodná. Doklady byly doplněny při předložení odvolání, neboť byly dohledány v archivu stavebního úřadu, žalobce se s nimi mohl seznámit, čehož využil, vyjádření k těmto podkladům si však nechal až do žaloby. Areál masokombinátu se v minulosti rozprostíral na více pozemcích. Z hlediska dostatečné kapacity stávajícího kabelového vedení žalovaný poukázal na dokumentaci stavby, která byla zpracována příslušnou autorizovanou osobou. V případě identifikace předmětných kabelů žalovaný uvedl, že *„[u]vedená dokumentace byla podkladem pro povolení a realizaci stávajícího kabelového vedení, nejednalo se tedy o dokumentaci skutečného provedení. Ve spise obsažená hospodářská smlouva byla uzavřena až v roce 1983, tj. po faktickém vybudování kabelového vedení, jejím předmětem tedy bylo skutečně realizované vedení.“* Dané kabelové vedení nemohlo být předmětem kupní smlouvy z roku 2018, na základě níž vlastnictví k masokombinátu nabyt žalobce (žalobce tuto smlouvu ostatně nedoložil ani ve správním řízení, ani ji nepřipojil k žalobě). Ohledně chybějících listin ministerstev žalovaný uvedl, že stavební úřad na ně ve svém rozhodnutí odkazoval, tudíž evidentně byly součástí spisu, avšak nebyly žalovanému předloženy, proto si je následně vyžádal. Navíc proti tomu nesměřovala žádná odvolací námitka a žalovaný neměl důvod spekulovat o správnosti postupu stavebního úřadu před vydáním rozhodnutí. Nejde rovněž ani o podklady, které by byly pro vydání prvostupňového či napadeného rozhodnutí zásadní. Námitka porušení procesních práv sama o sobě nezakládá porušení práv v míře, která by měla dopady do zákonnosti napadeného rozhodnutí. Z hlediska posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací odkázal na s. 10 a 11 napadeného rozhodnutí. Obdobně postupoval v případě námítky související s účelností dané stavby. Rovněž otázka souhlasu žalobce jako vlastníka pozemku byla v napadeném rozhodnutí na s. 9 a 10 řešena.

IV. Další procesní vyjádření

11. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 30. 9. 2020. Nadále setrval na závěru, že hospodářskou smlouvou přešla toliko správa majetku, nikoliv vlastnictví, a že vlastníkem je tedy stále žalobce. Je přesvědčen, že Jihomoravský masný průmysl, n. p. měl právní subjektivitu a byl samostatnou právnickou osobou, což žalovaný popírá. Dále

připojil jednotlivé právní tituly dokládající nabytí vlastnického práva od právních předchůdců. Setrval na přesvědčení, že přívodové kabely mají stejného vlastníka jako trafostanice, když byly budovány současně s ní. Má za nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně vlastnictví. Vlastnické poměry k trafostanici jsou zásadní pro vlastnické poměry přírodních kabelů k trafostanici, přičemž přírodní kabely byly budovány pouze pro účely rozšíření masokombinátu. Tvrzení ohledně dělení areálu považuje za zavádějící. Odůvodnění vlastnictví osoby zúčastněné na řízení k předmětným kabelům považuje za vadné a zcela zavádějící, chybí dle žalobce zcela to, proč konkrétní kabelové vedení přešlo do vlastnictví této osoby a nezůstalo ve vlastnictví vlastníka areálu. V podrobnostech odkázal na své žalobní podání.

12. Podáním ze dne 12. 10. 2020 osoba zúčastněná na řízení oznámila, že hodlá v dané věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Následně dne 14. 12. 2020 zaslala soudu své vyjádření k věci. Předmětná stavba se stane součástí energetické distribuční sítě a umožní připojení společnosti POCTIVÁ MORAVSKÁ a.s. Žalobce neuvádí žádný relevantní důvod, který by bránil výstavbě této stavby. Námitky týkající se vlastnictví trafostanice a přírodních kabelů překračují rámec vedeného správního řízení. Otázka vlastnictví trafostanice nadto stojí zcela mimo předmět řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.

V. A Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

14. Předně se krajský soud zabýval žalobcem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
15. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní

judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

16. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se žalovaný nezabýval tím, zda je či není k záměru osoby zúčastněné na řízení potřeba souhlas vlastníka pozemku, dále neuvedl žádný závěr ohledně toho, ve vlastnictví jaké osoby je samotná trafostanice, jakož i nevypořádal další odvolací námitky žalobce.
17. Pokud jde o souhlas vlastníka pozemku, k této otázce lze připomenout již předchozí průběh správního řízení, v němž otázka nezbytnosti souhlasu vlastníka pozemku byla detailně vyřešena. Územnímu rozhodnutí totiž předcházelo původní územní rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 2. 2019, č. j. MUHOCJ 5788/2019, sp. zn. MUHO 11406/2018, v němž se otázkou nezbytnosti souhlasu vlastníka pozemku ve smyslu § 184a stavebního zákona zabýval stavební úřad na s. 3 a 4 tohoto rozhodnutí. Žalovaný poté ve svém původním rozhodnutí ze dne 7. 6. 2019, č. j. JMK 83426/2018, sp. zn. S-JMK 52619/2019 OÚPSŘ, obdobnou úvahu učinil na s. 8 a 9 tohoto rozhodnutí, přičemž potvrdil závěr stavebního úřadu, že osoba zúčastněná na řízení (žadatel) nebyl povinen dokládat souhlas vlastníků pozemků, na nichž bylo umístění stavby navrhováno. Rovněž v územním rozhodnutí stavební úřad a posléze žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že souhlas vlastníků pozemků není nezbytný. Konkrétně žalovaný na s. 10 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Uvedený právní výklad provedený stavebním úřadem vychází z příslušné právní úpravy dané odkazovanými právními předpisy; reflektuje tedy obecné závěry vyslovené KrÚ v rozhodnutí č.j. JMK 83426/2019 a proto se s ním odvolací orgán ztotožnil.*“ Soud proto nesouhlasí s přesvědčením žalobce, že by se správní orgány nezabývaly tím, zda je či není k záměru osoby zúčastněné na řízení potřeba souhlas vlastníka pozemku. Otázkou správnosti závěru správních orgánů se krajský soud bude zabývat níže.
18. V souvislosti s otázkou nezbytnosti souhlasu vlastníka žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami, které uvedl, nicméně ani toto není pravdou. Krajský soud připomíná, že správní orgány nemají povinnost detailně se zabývat každým jednotlivým tvrzením účastníka řízení, nicméně musí se vypořádat s podstatou argumentace takového účastníka. To v projednávané věci nastalo, neboť stavební úřad a posléze žalovaný

vysvětlili, proč dle nich není souhlas vlastníka pozemků (žalobce) nezbytný k žádosti o vydání územního rozhodnutí.

19. Ke shodnému závěru jako v případě souhlasu vlastníka dospěl zdejší soud rovněž v otázce toho, zda správní orgány uvedly nějaký závěr ohledně vlastnictví trafostanice. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se touto otázkou správní orgány zabývaly. Obdobně lze vyčíst z napadeného rozhodnutí to, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s otázkou nezbytnosti využití trafostanice, kterou žalobce rovněž namítá. Ani z tohoto důvodu proto soud nepřisvědčil žalobci v tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
20. Stejně tak soud nesouhlasí s tvrzením žalobce o nevypořádání odvolacích námitek žalovaným, které byly v napadeném rozhodnutí pečlivě zdůvodněny. Pokud se v napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na dřívější pasáže nebo předchozí průběh správního řízení, nelze v takovém postupu spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
21. Obecně lze k napadenému rozhodnutí uvést, že jej soud považuje za plně přezkoumatelné, žalovaným je dostatečně odůvodněno a žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce. Skutkový stav zjištěný správními orgány není v rozporu se spisovým materiálem, tento byl zjištěn dostatečně a správními orgány zjištěné skutečnosti jsou postačující pro následné posouzení žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání územního rozhodnutí. Nelze tak mít jakékoliv pochybnosti stran zjištěného skutkového stavu. Dále je možné k otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvést, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona a žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
22. Soud tedy k uvedené námitce nepřezkoumatelnosti na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává nedůvodnou.

V. B Vady procesního postupu správních orgánů

23. Následně se soud zabýval procesními námitkami, které žalobce ve své argumentaci vznesl. Žalobce jednak poukázal na procesní postup spojený s postoupením odvolání žalovanému (předání spisu se stanoviskem ze dne 6. 12. 2019, č. j. MUHOCJ 83033/2019), k němuž stavební úřad připojil další podklady rozhodné pro danou věc, jednak na rozhodnutí ministra paliv a energetiky a rozhodnutí ministerstva pro správu národního majetku, přičemž oba podklady neměly být součástí spisového materiálu, žalobce se s nimi proto nemohl seznámit.
24. Co se týče podkladů přiložených k předání spisu se stanoviskem k odvolání, zde krajský soud odkazuje na uvědomění účastníků řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 29. 1. 2020, které bylo vydáno žalovaným a v němž žalovaný poskytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto opatření. Adresátem tohoto podání byl mimo jiné právní zástupce žalobce (z doručky obsažené ve spisu žalovaného na č. 1. 73 plyne doručení dne 3. 2. 2020). Je tak evidentní, že se žalobce mohl s podklady přiloženými ke stanovisku

k odvolání seznámit se a vyjádřit se k nim. K tomu je součástí spisového materiálu rovněž protokol o nahlížení do spisu ze dne 12. 2. 2020, č. j. 25434/2020, sp. zn. S-JMK 175770/2019 OÚPSŘ, z něhož vyplývá, že se dne 12. 2. 2020 dostavil Mgr. Jan Plch, advokátní koncipient právního zástupce žalobce seznámit se se spisovým materiálem a v rámci tohoto nahlížení do spisu si ofotil vybrané písemnosti ze spisu (viz č. l. 88 spisu žalovaného). Na to ostatně poukázal i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Nevytkl-li žalovaný tento postup stavebnímu úřadu, jak namítá žalobce, nelze v této skutečnosti spatřovat důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť podstatné je to, že žalobci zůstalo zachováno právo seznámit se s uvedenými podklady a následně se k nim vyjádřit. Byť je specifické, že je stavební úřad doložil až po vydání územního rozhodnutí, nedošlo v rámci řízení před stavebním úřadem a žalovaným, které obecně tvoří jeden celek, k porušení procesních práv žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

25. V případě rozhodnutí ministra paliv a energetiky a rozhodnutí ministerstva pro správu národního majetku ze správního spisu plyne, že tyto listiny se nachází na č. l. 30 spisu stavebního úřadu a především na č. l. 65 a 66 spisu žalovaného, přičemž předmětné uvědomění účastníků řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 29. 1. 2020 je na č. l. 84 spisu žalovaného. Dle jednotlivých č. l. tak v případě obou listin platí, že předchází uvedenému poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, pročez soud nemá důvod pochybovat o tom, že se žalobce mohl seznámit i s těmito dvěma předmětnými listinami. Pokud žalobce tvrdí opak, nepřikládá k tomuto tvrzení žádné důkazy, kterými by prokazoval tu skutečnost, že se obě rozhodnutí nenacházely ve spisovém materiálu v době, kdy mu bylo umožněno se s nimi seznámit. I v tomto případě tak má krajský soud za to, že nedošlo k porušení procesních práv žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu.

V. C Obecně k meritu věci

26. Podstatou sporu v projednávané věci jsou především otázky spojené s povinností předložit souhlas vlastníka k uvedenému záměru ve smyslu § 184a stavebního zákona, otázka souladu stavby s územně plánovací dokumentací a otázka vlastnictví předmětných přírodních kabelů vč. jejich označení, jakož i otázka vlastnictví samotné trafostanice.
27. Soud zde předně zrekapituluje některé skutečnosti plynoucí ze správního spisu. Osoba zúčastněná na řízení požádala o vydání územního rozhodnutí k předmětné stavbě. Jde o stavbu distribuční sítě elektřiny vysokého napětí spočívající v naspojování nového kabelu 2Xna2xs2y 3x1x240 na stávající kabelové vedení (přírodní) ANKTOYPVs240 trafostanice MASOKOMBINÁT 510099. Kabel je veden v chráničce AROT 160 – překopem p. č. XD, XA, XB, XC vše v k. ú. X a bude zaústěn do nové kioskové trafostanice TS 630 kVA zbudované na pozemku p. č. XC, která není součástí této projektové dokumentace. Nový kabel je navržen ve vzdálenosti 0,5m od společné hranice parcel p. č. XC a XA, dále vzdálenost naspojování od společné hranice p. č. XD a XE bude 5,4 m. Délka kabelu nové distribuční sítě je 27 m. V průběhu řízení žalobce jako vlastník pozemků p. č. XA a XB neudělil souhlas dle § 184a stavebního zákona. Stavební úřad však dospěl k závěru, že daný souhlas není potřeba, neboť by pro požadovaný stavební záměr byl stanoven účel vyvlastnění zákonem ve smyslu § 184a odst. 3 stavebního zákona. V rámci následného řízení zároveň shledal daný záměr za souladný se stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy, s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. Žalobce využil možnosti podat námitky, kterými brojil obdobnými tvrzeními jako v žalobním návrhu proti danému záměru, stavební úřad však tyto námitky neshledal důvodnými.

Proto přistoupil k vydání územního rozhodnutí, kterým stavbu umístil v daném území. Podané odvolání směřující proti územnímu rozhodnutí, jež bylo odůvodněno obdobně jako žalobní podání, žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a územní rozhodnutí potvrdil.

V. D Souhlas vlastníka dle § 184a stavebního zákona

28. Žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů ohledně nutnosti svého souhlasu s uvedeným záměrem dle § 184a stavebního zákona.
29. K žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí dle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona souhlas k umístění stavebního záměru podle § 184a
30. Podle § 184a odst. 1 věty první stavebního zákona není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Dle odst. 3 téhož ustanovení se souhlas nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem.
31. Stavební úřad ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že účel vyvlastnění není v případě předmětné stavby dán dle stavebního zákona, jelikož tento záměr není vymezen v příslušné územně plánovací dokumentaci jako veřejně prospěšná stavba, nýbrž dle energetického zákona.
32. Dle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 1 energetického zákona se distribuční soustavou v elektroenergetice rozumí vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.
33. Podle § 3 odst. 2 energetického zákona platí, že přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu. Pro provádění stavby sloužící k vyvedení výkonu z výroby elektřiny zřizované a provozované ve veřejném zájmu a liniové stavby nezbytné k jejímu řádnému provozu nebo stavby, která je součástí přenosové soustavy, přepravní soustavy, distribuční soustavy, zásobníku plynu, rozvodného tepelného zařízení nebo zdroje tepelné energie připojeného k rozvodnému tepelnému zařízení, lze vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění.
34. Konečně dle § 25 odst. 3 písm. e) energetického zákona provozovatel distribuční soustavy má právo v souladu se zvláštním právním předpisem zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení.
35. Správní orgány dospěly k závěru, že jelikož předmětný záměr spadá pod stavbu distribuční soustavy budované ve veřejném zájmu, není tento souhlas potřeba.
36. Krajský soud s uvedeným závěrem správních orgánů souhlasí. Z výše citované právní úpravy vyplývá, že distribuční soustavou je propojený soubor vedení a zařízení nejenom o

napětí 110 kV, ale i nižších, a to 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV, sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, přičemž taková distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu. Žalobce argumentuje tím, že realizací záměru bude napojen toliko jediný odběratel, v důsledku čehož není naplněna část definice „zajištění distribuce na vymezeném území České republiky“, nicméně k tomuto soud uvádí, že uvedená definice nijak „nepracuje“ s množstvím odběratelů, kteří by měli být jakoukoliv součástí distribuční soustavy „obslouženi“. Může tak dojít k vybudování části distribuční soustavy, která se skutečně váže jen k jednomu odběrateli, nicméně nadále se bude jednat o zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, byť tato distribuce se bude na určité části území dít toliko ve vztahu k jednomu odběrateli. Není ani pravdou, že by stavba (záměr) byl napojován na vedení, které není součástí distribuční sítě, jelikož je soukromým majetkem žalobce, jak žalobce tvrdí (k otázce vlastnictví předmětného vedení soud odkazuje na své posouzení učiněné níže).

37. S ohledem na to, že dle § 3 odst. 2 energetického zákona lze pro provádění stavby, která je součástí distribuční soustavy, vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění, soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o nesplnění podmínky dle § 184a odst. 3 stavebního zákona, neboť dle uvedeného ustanovení se souhlas nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem. V daném případě je tedy účel vyvlastnění stanoven energetickým zákonem, pročez nebylo potřeba přikládat souhlas žalobce k žádosti o vydání územního rozhodnutí ke stavbě.

V. E Soulad stavby s územně plánovací dokumentací

38. Další část žalobní argumentace namítá rozpor stavby s územním plánem města Hodonín.
39. Stavební úřad se touto otázkou zabýval na s. 7 až 9 územního rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že *„[j]edná se o stavbu technické infrastruktury, kdy navrženou stavbou dochází k rozšíření distribuční soustavy VN potřebné k napojení stávající zástavby průmyslové zóny. Jedná se tedy o realizaci souvisejícího vedení technické infrastruktury, což je způsob využití, který je ve funkčních plochách PV a V přípustný. Ve funkční ploše RZ je stavba přípustná za podmínky, že její realizací nebude snížena kvalita prostředí ve vymezené ploše a je slučitelná s rekreačními aktivitami. Vzhledem ke skutečnosti, že do této plochy zasahuje jen okrajově a napojuje se na již realizované stávající kabelové vedení v této ploše na prac. č. XD, lze konstatovat, že podmínka přípustnosti je splněna.“* Proto uzavřel své hodnocení konstatováním o souladu stavby s platným územním plánem Hodonín.
40. Žalovaný přezkoumal soulad stavby s územním plánem na s. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, ztotožnil se s úvahami stavebního úřadu, přičemž se podrobněji zabýval zejména plochou „RZ“ (plochy rekreace – plochy pro rodinnou rekreaci RZ).
41. Mezi stranami není sporu o to, že stavba je stavbou technické infrastruktury. Stejně tak není sporné mezi stranami to, že pozemky, na nichž má být stavba realizována, spadají do ploch s rozdílným způsobem využití a) Plochy veřejných prostranství – PV, PX; b) Plochy rekreace – plochy pro rodinnou rekreaci RZ; a c) Plochy výroby a skladování – V, VX
42. Z územního plánu lze připomenout, že v případě Plochy veřejných prostranství – PV, PX je v rámci přípustného využití mimo jiné uvedeno: „pozemky související dopravní a technické infrastruktury, především dopravy v klidu“ (viz s. 49 textové části územního

plánu Hodonín), v případě Plochy rekreace – plochy pro rodinnou rekreaci RZ je jako podmíněně přípustné využití uvedeno „pozemky související dopravní a technické infrastruktury za podmínky, že nesnižují kvalitu prostředí ve vymezené ploše a jsou slučitelné s rekreačními aktivitami“ (s. 45 a 46 textové části územního plánu Hodonín) a u Plochy výroby a skladování – V, VX je mezi přípustným využitím uvedeno „pozemky související dopravní a technické infrastruktury“ (s. 52 textové části územního plánu Hodonín).

43. Podstata výtky žalobce směřuje především k tomu, že přípustné využití má souviset s využitím hlavním, nicméně tento požadavek z územního plánu nelze dovodit. Ani žalobce neuvádí žádný odkaz na určitou pasáž územního plánu, z níž by toto pravidlo vyplývalo. Lze připomenout, že se ve smyslu § 43 odst. 4 stavebního zákona územní plán pořizuje vždy pro celé území obce, přičemž všechny plochy řešené územním plánem jsou považovány za plochy s rozdílným způsobem využití, u nichž musí být textovou částí územního plánu stanoveny podmínky jejich využití, s uvedením hlavního, přípustného a nepřípustného využití (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2018, č. j. 3 As 112/2016-37). Z této kategorizace vyplývá možné trojí dělení jednotlivých ploch s rozdílným způsobem využití, které mezi sebou nemají návaznost, tj. zejména v případě přípustného využití se jedná o využití, které není očekáváno jako typické využití těchto ploch (neboť v takovém případě by bylo označeno za hlavní využití), avšak od tohoto typického využití se odlišuje, přesto je územním plánem dovoleno, na rozdíl od nepřípustného využití, které se v příslušné ploše nemá realizovat.
44. Nadto lze v případě posuzované stavby poukázat rovněž na to, že se napojuje na již existující kabelové vedení v daném místě a ze své podstaty bude i tato stavba zapuštěna do země, v důsledku čehož nelze uvažovat o tom, že by v případě ploch Plochy veřejných prostranství – PV, PX a Plochy rekreace – plochy pro rodinnou rekreaci RZ bránila hlavnímu využití daných ploch. Ve vztahu k ploše Plochy výroby a skladování – V, VX je pak technická infrastruktura sloužící k napojení výrobního podniku evidentně v souladu i s daným hlavním využitím této funkční plochy. Stavbu přírodních kabelů, která bude napojena na stávající vedení, soud považuje za slučitelnou se stanovenými regulacemi předmětných ploch s rozdílným způsobem využití, a to včetně slučitelnosti s využitím hlavním. Ostatně lze poukázat rovněž na textovou část – odůvodnění územního plánu Hodonín, v rámci níž je v případě ploch veřejných prostranství explicitně na s. 30 uvedeno, že „*plochy veřejných prostranství jsou navrženy pro obsluhu zastavitelných ploch*“, pod což lze jednoznačně zařadit důvod, pro který osoba zúčastněná na řízení požádala o vydání územního rozhodnutí k předmětné stavbě
45. Krajský soud se proto ztotožnil s hodnocením správních orgánů z hlediska souladu stavby s územním plánem Hodonín tak, jak jej správní orgány učinily v územním rozhodnutí a napadeném rozhodnutí, proto uvedenou žalobní námitku shledal nedůvodnou.

V. F Vlastnické právo k trafostanici

46. Podstatnou část žalobní argumentace žalobce věnoval otázce vlastnictví trafostanice. Správní orgány však ve vztahu k trafostanici konstatovaly to, že stavba je napojena na dosavadní kabelové vedení, nikoliv přímo na trafostanici, v důsledku čehož není vlastnictví trafostanice rozhodné. Zdejší soud se s tímto závěrem ztotožnil.
47. Mezi stranami není sporné to, že předmětná stavba bude napojena na stávající kabelové vedení naspojováním, nedojde tedy k jejímu napojení přímo na trafostanici.

Naspojování, tj. připojení nového kabelu 2Xna2XS2X 3x1x240 na stávající kabelové vedení, se tak děje mimo trafostanici, pročez lze souhlasit s tvrzením, že je na trafostanici nezávislé a nijak ji neovlivní. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce o nezbytnosti využít trafostanici i za situace, kdy je nové kabelové vedení naspojováno na to stávající. Soud připomíná i závěry správních orgánů, že daná trafostanice nic nevyrábí, ale pouze přijímá. Vyřešení otázky vlastnictví trafostanice proto není rozhodné pro projednávanou věc, stejně jako vlastnické poměry k trafostanici nejsou zásadní pro vlastnické poměry přírodních kabelů k trafostanici.

48. K samotné otázce vlastnictví trafostanice lze přitom odkázat na vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 27. 3. 2019 založené ve správním spise stavebního úřadu na č. l. 13, z něhož vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení je vlastníkem toliko zapouzďřeného rozvaděče vysokého napětí a kabelových podzemních přívodů vysokého napětí 22 kV.

V. G Vlastnické právo ke kabelovému vedení

49. Vedle vlastnictví trafostanice žalobce rozporoval rovněž závěry správních orgánů ohledně vlastnictví stávajícího kabelového vedení (3 kabely vedení ANKTOYPV s240), v důsledku čehož osoba zúčastněná na řízení nebyla ani oprávněná podat žádost o územní rozhodnutí o umístění stavby.
50. Stavební úřad v územním rozhodnutí poukázal na hospodářskou smlouvu č. 1/83 uzavřenou dne 28. 9. 1983 (dále jen „hospodářská smlouva“) mezi Jihomoravským průmyslem masným k.p. Masokombinát Hodonín a Jihomoravskými energetickými závody k.p. o převodu správy kabelových přívodů na Jihomoravské energetické závody k.p. (právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení). Dle stavebního úřadu nebylo rozhodné, zda se jednalo o převod správy nebo vlastnictví, neboť se jednalo v obou případech o státní vlastnictví a stát si sám sobě převádět vlastnictví nemohl. Rozhodnutím ministra paliv a energetiky byl za právního předchůdce osoby zúčastněné na řízení v roce 1990 označen státní podnik Jihomoravské energetické závody. Posléze byl na základě rozhodnutí ministerstva pro správu národního majetku tento majetek privatizován a ze státního vlastnictví přešel do vlastnictví Jihomoravské energetiky, a.s. Smlouvou o vkladu části podniku byl majetek ke dni 1. 1. 2005 převeden na osobu zúčastněnou na řízení. Dospěl proto k závěru, že ani náznakem nebylo zjištěno potenciální vlastnictví jiného subjektu než osoby zúčastněné na řízení.
51. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce vlastnictví kabelového vedení doplnil, že se jednalo o převod správy majetku bezplatně dohodou podle vyhlášky o správě národního majetku, přičemž důvod převodu byl uveden zákon 79/1957 Sb. a vládní nařízení 80/1957 Sb. Ve své argumentaci poukázal rovněž na vyhlášku č. 156/1975 Sb. Převádějí Jihomoravský průmysl masný n.p. byl organizací státního socialistického sektoru, v důsledku čehož byl povinen převést elektrické vedení a zařízení do správy příslušné státní organizace (Jihomoravské energetické závody, k.p.). Právní úprava neumožňovala převod vlastnictví k národnímu majetku mezi státními socialistickými organizacemi. V této souvislosti poukázal též na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 32 Odo 581/2005.
52. Nejvyšší soud v odkazovaném usnesení k převodu správy majetku či vlastnického práva k národnímu majetku konstatoval: „*tehdy platná právní úprava obsažená v hospodářském zákoníku (§ 347 hosp. zák. v návaznosti na § 68 hosp. zák.) a navazujících prováděcích předpisech (ať jde již o vyhlášku č. 90/1984 Sb., o správě národního majetku, či o ji nahrazující*

vyhlášku č. 119/1988 Sb. o hospodaření s národním majetkem) převod vlastnictví k národnímu majetku mezi státními socialistickými organizacemi neumožňovala. Mezi těmito organizacemi mohlo dojít jen ze závažných důvodů (zejména při reorganizacích, převodech výrobních programů, nebo šlo-li o majetek přebytný nebo neupotřebitelný) k převodu práva hospodaření národního majetku mimo obvyklé hospodaření, který byl realizován hospodářskými smlouvami o převodu práva hospodaření národního majetku nebo opatřeními nadřízených orgánů ovšem s tím, že tento převod neměl jakýkoliv vliv na vlastnictví takového majetku, jehož vlastníkem zůstával i nadále stát.“

53. K uvedenému krajský soud doplňuje, že dle § 11 odst. 4 zákona č. 109/1964 Sb., hospodářský zákoník, ve znění účinném v době uzavření hospodářské smlouvy (dále jen „hospodářský zákoník“) stavba je ve vlastnictví té socialistické organizace, která ji pořídila, popřípadě ve vlastnictví státu, jde-li o státní organizace.
54. Podle § 18 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 70/1983 Sb., socialistickými organizacemi byly státní, družstevní a společenské organizace. Státní organizace se pak dále členily na organizace hospodářské, rozpočtové a příspěvkové.
55. V projednávané věci došlo k převodu správy majetku mezi dvěma národními podniky. Národní podnik byl jedním ze subjektů, který náležel do skupiny státních organizací (shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2001, sp. zn. 30 Cdo 958/2001). Jednalo se tedy o hospodářské státní organizace, přičemž ani jeden z dotčených národních podniků nemohl vlastnit majetek státu, měl pouze právo hospodaření se státním majetkem.
56. Lze také připomenout, že dle čl. III hospodářského zákoníku k plnění úkolů hospodářské a kulturní výstavby zřizuje socialistický stát státní organizace a svěřuje jim do správy části národního majetku. Družstevní a společenské organizace hospodaří s majetkem vlastním a mimoto také s majetkem národním, který jim stát svěřil do užívání. Jednotná zemědělská družstva hospodaří též s půdou, která je v jejich společenském užívání. Podle § 63 hospodářského zákoníku státní socialistické vlastnictví je vlastnictvím všeho lidu. Jediným vlastníkem všech věcí ve státním socialistickém vlastnictví je stát. Dle § 64 odst. 2 hospodářského zákoníku jednotlivé části národního majetku jsou ve správě státních organizací. Organizační jednotky státní organizace vystupující svým jménem v hospodářských vztazích, vykonávají svým jménem, v rozsahu své způsobilosti nabývat práv a zavazovat se, též správu národního majetku, který je ve správě státní organizace a s nímž tyto jednotky hospodaří; svým jménem činí též právní úkony týkající se tohoto národního majetku. Pokud není stanoveno jinak prováděcím předpisem nebo za podmínek v něm uvedených statutem, mají přitom stejná oprávnění a povinnosti jako organizace spravující národní majetek.
57. Na základě předchozího odstavce lze učinit závěr, že v daném případě měly rozhodné subjekty povahu koncernového podniku či národního podniku, nikoliv družstevní či společenské organizace, protože ani na základě uvedených ustanovení hospodářského zákoníku nemohly disponovat vlastnickým právem k majetku v podobě přírodních kabelů, které jim byly svěřeny do správy.
58. Z uvedeného vyplývá, že vlastnickým právem k předmětným kabelům disponoval stát, který na základě rozhodnutí ministra paliv a energetiky a následně rozhodnutí ministerstva pro správu národního majetku převedl tento majetek do vlastnictví Jihomoravské energetiky, a.s., aby následně smlouvou o vkladu části podniku byl majetek ke dni 1. 1. 2005 převeden na osobu zúčastněnou na řízení. Soud proto nemá pochyb stran

vlastnictví předmětných kabelů a přisvědčil správním orgánům v jejich argumentaci. Žalobcová argumentace ohledně existence svého vlastnického práva k danému kabelu není důvodná. K tomu pomíjí tu skutečnost, že k převodu správy majetku došlo mezi dvěma podniky navázanými na stát a ohledně majetku, který byl ve státním vlastnictví, tj. i nadále po tomto převodu předmětné kabely zůstaly ve vlastnictví státu.

59. Vzhledem k uvedenému tak lze přisvědčit správním orgánům i v tvrzení ohledně toho, že nebylo rozhodné, zda se jednalo o převod správy majetku nebo vlastnictví.
60. Soud na tomto místě souhlasí se žalobcem v tom, že identifikace předmětných kabelů v napadeném rozhodnutí nekoresponduje skutečně s tím, co je uvedeno v hospodářské smlouvě, nicméně pro danou věc je rozhodné napojení stavby (nového kabelového vedení) na kabel ANKTOYPPVs240, jehož převod z hospodářské smlouvy vyplývá, stejně jako vyplývá jeho vybudování dle technické dokumentace, na kterou se ostatně odkazují rovněž správní orgány ve svých rozhodnutích.
61. Stejně tak soud neshledal důvodnou argumentaci o neúčinnosti předmětné hospodářské smlouvy. Předně lze poukázat na výše uvedenou právní úpravu, na základě níž jednoznačně došlo k převodu správy majetku, zatímco vlastníkem tohoto majetku byl stát. K tomu z jejího textu vyplývá, že se jednalo o převod správy majetku, byť není zaškrtnuta tato varianta a možností by byl rovněž převod vlastnictví.

V. H Účelnost stavby

62. V neposlední řadě soud neshledal za důvodnou pro zrušení napadeného rozhodnutí ani námitku týkající se účelnosti dané stavby. Žalobce je přesvědčen, že osoba zúčastněná na řízení neměla k žádosti o vydání územního rozhodnutí relevantní důvod. Nicméně tuto otázku správní orgány při posouzení žádosti o vydání územního rozhodnutí nezkoumají. Dle § 90 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území; b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem; c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. Dle odst. 2 téhož ustanovení stavební úřad posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b; stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby, jde-li o stavby, které lze provést bez stavebního povolení nebo souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru. Relevantnost důvodu žádosti o vydání územního rozhodnutí není zákonným kritériem, které by měl stavební úřad a následně žalovaný přezkoumávat.

VI. Shrnutí a náklady řízení

63. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
64. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47). Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, proto jí žádné právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. července 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu